

O astronomskem vplivu japonskega žganja

Če si na Japonskem povabljen na poročno gostijo, svetujem vsakemu misijonarju, da se je udeleži. To je klasična priložnost, da se srečamo z ljudmi, ki bi jih sicer najbrž nikoli ne srečali. Namreč tako, da smo obojestransko prijetno razpoloženi. Vzdušje veselja, izbrana jed in odlično vino so, kot pravimo, bistveni faktorji, posebno če je namesto vina na razpolago šampanjec. In posebno, kadar so govori, ki hvalijo ženina in/ali nevesto, dolgočasni. Tako polni hvale so, da se človek čudi, kako sploh pride do ločitve med popolnimi ljudmi. Kakorkoli že - znašel sem se ob prijaznem gospodu in njegovi še bolj prijazni ženi. Trije smo imeli na razpolago okroglo mizo. Bila je strateško postavljena: ne preblizu glavnim gostom. Kmalu sem zvedel, da je gospod predsednik velikega tiskarskega podjetja in da je gospa katoličanka.

Možno je, da so natakari predsednika dobro poznali, ker je enemu kar tako namignil, in že je v sklonjeni drži prihitel in se sklonil h gospodu, ki mu je tiho, a jasno rekel, napol vprašujoče, napol proseče: »Sake?...« Natakari je pokimal in izginil. In čez nekaj minut je bil spet pri mizi, kot da briše neviden prah z namiznega prta. Mimogrede odloži kozarček poleg kozarca, iz katerega je bil gospod predsednik srebal vino. Žena povese oči, mož pa dvigne kozarček sakeja (japonskega žganja) in mi prijazno nazdravi. Tudi jaz dvignem svoj kozarec vina v pozdrav. Gospod N. (tako mu je ime, a ga nočem izdati s polnim imenom - so Japonci, ki se učijo slovensko) srkne in obraz mu zažari. A meni se opraviči:

»Saj bi tudi Vam naročil sake - veste, vino in sake ob njem, to je nebeška pijača. Toda drugi narodi niso v tej točki tako močni kot mi, Japonci...«

»Gospod predsednik, mi Slovenci smo sicer za Japonci, vendar se tako ob vinu kot ob žganju izredno dobro počutimo. Predvsem postanemo v obraz rdeči.«

Nakar gospod N.: »Mladi človek iz Slovakije!« (Tu ga popravim: »Iz Slovenije!«)

Gospod N.: »Oprostite - iz Surovenije! Morate me obiskati, proti večeru, prosim. Telefonirajte in moja žena vam bo povedala, kdaj sem lahko doma. In bova pila vino in sake.«

Žena se tudi nasmehne, malce žalostno, in mi izroči vizitko s telefonsko številko.

»Z veseljem Vas pričakujeva,« doda pogumno.

Njen mož pa: »Na moji hišni terasi boste ob požirkih vina in sakeja doživeli nekaj posebnega.«

Priklonim se, kolikor to sede zmorem: »Z veseljem sprejem Vaše ljubeznivo povabilo. Ali smem prispevati tudi jaz steklenico vina?«

Gospod N. spet srkne sake, se nasmehne in reče: »Kdaj drugič. Tokrat imam v kleti petnajst let staro vino...«

»Čudovito,« odgovorim.

Gospod N. stegne roko čez mizo. Rad mu jo stisnem. Vesel sem, da ga bom lahko obiskal. Gotovo bo rad prisluhnil tej ali oni "opazki" o našem Gospodu - tisto petnajst leto staro vine in sake... upam, da mi bosta pomagala.

In tako sem zdaj v njegovi krasni hiši, natančno povedano: na terasi. Še ni čisto temno, a že se svetijo zvezdice na poletnem nebu. Gospejna služkinja nama nosi ribe iz kuhinje, kjer gospodova žena nadzoruje njihovo kuhanje in pečenje. Še to moram dodati, da še nikoli nisem pojedel toliko sira kot tisto popoldne pred obiskom: da se pripravim na mešanico vina in sakeja. Slišal sem bil namreč - od izvedencev -, da manj močni hitro zdrknejo pod mizo (če je ta na razpolago), sicer se pa kar zleknejo in zaspijo (nekateri da se začno prepirati a to so izjeme)...

Vino je odlično, sake tudi. In ribe tudi. Gospod mi toči. Po določenem vrstnem redu: vino - sake - vino - sake. Čez kake pol ure mi reče:

»Glejte tiste zvezde. Dobro si jih oglejte!«

Zagledam se vanje.

»Ali vidite kaj posebnega?« me vpraša.

Napnem oči. Odkimam.

On pa: »Prav imate. Pol ure ni zadosti. Še nekaj rib bova pospravila, še nekaj vina in sakeja.«

Najina kozarčka sta majhna, toda steklenica vina in steklenica sakeja se praznita. Gospod N. pokaže z roko na nebo:

»Glejte, koliko jih je!«

»Nekdo jih je moral napraviti,« rečem.

»Kdo? Tudi to je zame uganka,« doda gospod N. in takoj nato:

»Še enkrat dobro pogledajte!«

Napnem nem oči in začutim, da se nekatere zvezde spremene v dvojne in tiste velike v še večje. Da skrijem začetek lahne omotičnosti, skrbno izbiram besede:

»Krasno, gospod predsednik. Zdi se mi, da prvič vidim vsaj en planet!«

Gospod N. vzklikne:

»Obljubil sem Vam, da boste doživeli nekaj posebnega. Če bi imeli čas do polnoči, bi se Vam nebo odprlo!« In s prsti nakaže špranjo.

Tiste besede "čas do polnoči" me nagnejo, da pogledam na zapestno uro. Številke se zdijo dvojne.

»Gospod predsednik! Čas je, da grem domov. Iskrena hvala za tako lep večer!«

Poda mi roko:

»Zdaj vem, da so ljudje v Slovakiji (»V Sloveniji, gospod predsednik!«) tako močni kot mi Japonci. Morate me spet obiskati. Prijetno je uživati večer skupaj z močnimi ljudmi!«

Ko sem se poslovil od gospodove žene, mi je smehljaje se rekla:

»Veseli me, da Vas mož čisla. Morate spet priti. Molite, da se spreobrne!«

In gospa in jaz sva molila in naš Gospod mu je dal na smrtni postelji milost, da se je ponižno predal stvaritelju zvezd in planetov za zadnjo pot.

Še to moram dodati: ko sem v veži iskal svoje čevlje za odhod, me je prijazna služkinja morala opozoriti, da sem hotel obuti - predsednikove čevlje. Zunaj hiše me je hladen zrak precej streznil, a ne dovolj, da bi našel bližnjico do

podzemeljske železnice. Okrog in okrog sem hodil, prepričan, da so bili zgradili novo postajo. Kot olajševalno okoliščino lahko omenim le to, da so si ozke ulice okrog postaje strahotno podobne.

A še danes ne vem, kako se je tisto bajno petnajstletno vino imenovalo. Petnajst let! In temno rdeče.